

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 5C/86/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412204304
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Bebej
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2013:5412204304.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudcom JUDr. Petrom Bebejom v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, zastúpená Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave - Staré Mesto, Župné nám. 13, IČO: 00166073, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu zamieťa.

Žalovanej sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajší súd dňa 27.09.2012 sa žalobca voči žalovanej domáhal náhrady majetkovej škody 125,- eur a nemajetkovej ujmy 325,- eur, ktorá mala žalobcovi vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín v exekučnom konaní vedenom voči povinnej Ľ. N. pred súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 10001/2008 tým, že tento súd nerozhodol v zákonnej lehote stanovenej v § 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „EP“) o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky žalobcu voči povinnej vzniknutej neplnením jej záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5760590.

V jej odôvodnení citujúc ust. § 44 ods. 2 EP v znení platnom od 01.02.2002 do 31.05.2010, od 01.06.2010 do 31.05.2011 a od 01.06.2011 uviedol, že povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených. U exekučného titulu oprávneného - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoRK“) nejde o rozhodnutie rozhodcovskej komisie, ale o rozsudok rozhodcovského súdu. ZoRK neobsahuje slovné spojenie rozhodcovská komisia, a naopak používa slovné spojenie rozhodcovský súd. Platí interpretačné pravidlo - predpoklad racionálneho zákonodarcu, ktorý ak použil dva odlišné pojmy, myslel tým aj dve odlišné veci. Prejednávanie a rozhodovanie pracovných sporov rozhodcovskými komisiami bolo k 01.02.1991 zrušené. Rozhodnutia rozhodcovských komisií a nimi schválené zmiery ostali však i naďalej vykonateľné. Rozhodnutie rozhodcovskej komisie je teda úplne iný právny inštitút ako rozsudok rozhodcovského súdu a je exekučným titulom podľa iného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a neskôr EP - § 274 písm. h) O. s. p. a § 41 ods. 2 písm. i) EP ako iné (ako v zákone výslovne uvedené) vykonateľné rozhodnutia a schválené zmiery, ktorých súdny výkon pripúšťa zákon. Ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu, je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie

poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti. Podľa § 44 ods. 2 EP platného od 01.02.2002 do 31.05.2010 sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, a to bez ohľadu na povahu exekučného titulu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 27.11.2008, a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 6 mesiacov!).

K dôkaznému bremenu poznamenal, že nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu použitého ako nutná príloha k návrhu na vykonanie exekúcie a ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, obsahujúceho vyznačený dátum doručenia súdu. Generálne žalobca inicioval exekučné konanie formou zápisnice spísanej u zvoleného súdneho exekútora. Žalobca sa snaží vyriešiť prekážky vyplývajúce z vyššie uvedených skutočností práve tým, že ako dôkaz označuje príslušný spis exekučného súdu, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti a používa na označenie exekučnej veci všetky informácie, ktoré má k dispozícii a ktoré pozná. Exekučný súd neoznámil žalobcovi spisovú značku, pod ktorou došlo k registrácii exekučného konania na všeobecnom súde.

Postup exekučného súdu hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom - § 44 ods. 2 EP. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I. ÚS 13/05). Žalobca sa dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Žalobca vynaložil vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v danom období, a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu 125,- eur, konkrétne na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur; na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur; na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu sumu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur.

Táto suma by nezaťažila žalobcu, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu.

Výška hmotnej škody pozostávajúcej zo škody spočívajúcej v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť len s nepomernými ťažkosťami. Jej vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy

Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch si žalobca uplatňuje, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva a prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1

Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v dôsledku nesústreďenej činnosti exekučného súdu takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv žalobcu. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu rizík: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčii povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Ďalšími podpornými dôvodmi sú:

a) neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti;

b) úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov;

c) nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Poukázal aj na nálezy Ústavného súdu SR ohľadne obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 77/02, sp. zn. III. ÚS 120/2010 z 12.05.2010, sp. zn. III. ÚS 271/05). Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádza pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,- Sk, t. j. cca 660,- eur. Ohľadom primeranosti požadovanej výšky finančného zadostučinenia poukázal na doterajšie rozhodnutia ústavného súdu vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdmi v civilnom konaní, citujúc konkrétne nálezy.

Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 325,- eur. Žalobca uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55,32 eura za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu, teda 660,- eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55,32 eur za mesiac. V danej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 176 dní!

Žalobca postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaná však do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala. Preto považuje za nutné

a) deklarováť porušenie práva žalobcu na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd;

b) deklarováť porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o

ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože súdna ochrana nebola poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite;

c) deklarovat' porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, konkrétne princípu legality, princípu ochrany legitímnych očakávaní, princípu ochrany dôvery v právo, princípu právnej istoty;

d) nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením práv označených pod písm. a) a b) a princípov právneho štátu označených pod písm. b).

Žiadal, aby súd rozhodol mezitýmym rozsudkom o základe veci tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: 5760590 dlžníkom (povinným): L. N., EX 10001/2008 a rozsudkom tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody sumu 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy 325,- eur, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a nahradiť žalobcovi trovy tohto konania.

Identicky odôvodnil žalobca aj nároky uplatnené žalobou voči žalovanej podanou na tunajší súd taktiež dňa 27.09.2012, evidovanou na tunajšom súde pod sp. zn. 5C/91/2012 (v nej žiadal priznať náhradu majetkovej škody 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy 550,- eur v súvislosti s exekučným konaním vedeným voči povinnému Jozefovi Šináľovi pod sp. zn. EX 7976/2010 pre vymoženie záväzku žalobcu ako oprávneného vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5760577, v ktorom podľa žalobcu súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až 27.01.2011, a to rozhodnutím o poverení (omeškanie o viac ako 10 mesiacov).

Uznesením z 10.04.2013 č. k. 5C/86/2012-22 tunajší súd spojil vyššie uvedené veci z dôvodu rovnakého okruhu účastníkov, obdobných nárokov uplatnených z identických skutkových a právnych dôvodov na spoločné konanie, ktoré sa ďalej viedlo pod sp. zn. 5C/86/2012.

Po tom ako súd po spojení veci nariadil termín pojednávania na 29.04.2013, elektronickým podaním doručeným tunajšiemu súdu 26.04.2013, písomne doplneným 30.04.2013, žalobca prostredníctvom svojho zástupcu navrhol prerušenie tohto konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. a § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., keď ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o otázke, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť a zároveň ide o konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. O uvedenom návrhu tunajší súd rozhodol uznesením z 03.05.2013 č. k. 5C/86/2012-79, tak že návrh zamietol, a ktoré v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 08.07.2013 č. k. 11Co/96/2013-98 nadobudlo právoplatnosť dňa 25.07.2013.

Žalovaná sa k veci vyjadrila len vo vzťahu k veci aj pôvodne vedenej pod sp. zn. 5C/86/2012 podaním doručeným súdu 26.04.2013, t.j. ešte pred jej spojením s vecou 5C/91/2012, v ktorom žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť z viacerých dôvodov, predovšetkým z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok potrebných pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „ZoZŠ“). Poukázala aj na nedostatky žaloby, ktoré podľa nej spôsobujú zmatečnosť podania, keď žalobca síce uviedol časť dôkazov, avšak v skutočnosti preniesol celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že žalobca znáša dôkazné bremeno. Zo žaloby nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody - či si ju žalobca uplatňuje z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prieťahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Pokiaľ ide o žalobcom uvádzané prieťahy v konaní, žalobca neuviedol kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu, neuviedol ani po vyžadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovanej, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prieťahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti, t.j. či využil účinné právne prostriedky nápravy na urýchlenie konania. Judikatúra Ústavného súdu SR (nález z 03.05.2011 č. k. II. ÚS 69/2011-25) poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým

postupovať v zmysle zásady *vigilantibus iura* (každý nech si stráži svoje právo). Poukázal aj na to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu. Túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Prvé žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody boli doručené žalovanej 23.04.2012 a ak tento podal žalobu na súd už 27.09.2012, je zrejme, že ju žalobca nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr, a preto ide o predčasne uplatnený nárok na súde. MS SR následne adresovalo žalobcovi výzvy na doplnenie žiadosti, napriek tomu žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o prerokovanie ktorého sám požiadal. Preto MS SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) ZoZŠ nepovažuje nárok žalobcu za predbežne prerokovaný. Ustanovenia ZoZŠ ustanovujú všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to nezákonné rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím (nesprávnym úradným postupom) a vzniknutou škodou, ktoré tri podmienky musia byť splnené súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu uviedol, že prax ukázala, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípade existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) ZoRK. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevyklučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalifikovanému posúdeniu prípadu a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritériá zákonnosti. V zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 EP účinného od 01.06.2011 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 01.06.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Odvolávala sa aj na dôvodovú správu k novelizácii ust. § 41 ods. 2 písm. d) EP s účinnosťou od 01.06.2011, kde je uvedené, že správnosť aplikácie tohto ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj NR SR ako zákonodarný zbor SR a skutočnosť, že do formulácie vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“ predstavovala len explicitnejšie ujasnenie litery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je kompetentný preskúmať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ústavnou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä kritéria, ako sú zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Súd konajúci o náhrade škody by mohol pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní v prípade, ak by tieto boli konštatované predsedom súdu alebo Ústavným súdom SR. Žalovaná nepovažuje za preukázanú existenciu prieťahov v predmetnom exekučnom konaní. Pokiaľ ide o materiálnu škodu vo výške 125,- eur a uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy, s poukazom na § 17 ods. 1 ZoZŠ sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Požadovať paušálne sumy za žalobcom spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami, skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dochádzať k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslňovaniu škody zo strany žalobcu. Rovnako žalobca nepreukázal ani nárok na vznik nemajetkovej ujmy, keď v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR nie je automatické poskytovanie finančného zadosťučinenia a toto podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany ústavného súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobité a vychádzať z paušálnej sumy 660,- eur, ktorá musí byť priznaná za každý rok prieťahov, je nesprávna úvaha. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a u fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú v tomto konaní irelevantné, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. S poukazom na rozsudok NS ČR sp. zn. 30 Cdo 675/3011 odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Taktiež zánik podnikateľských aktivít a plánov nebol zo strany žalobcu preukázaný a ani to, akým spôsobom uvedená situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu“. Napokon žalovaná poukázala na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré je potrebné zohľadniť spolu s § 17 ods. 2 a 3 ZoZŠ pri formulovaní záveru o potrebe priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. o výške takejto náhrady. V tejto súvislosti poukázala na podnikateľskú činnosť žalobcu a povedomie, ktoré je okolo žalobcu v súvislosti s touto činnosťou vytvorené. Žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu

podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb.

Nakoľko uvedené vyjadrenie dané len ohľadne pôvodnej veci žalovanej sp. zn. 5C/86/2012 pre „všeobecnosť“ v ňom uvádzaných skutočností sa obsahovo týka všetkých vecí označených žalobcom v jeho žalobách, ktoré boli označené dole na ich prvej časti ako „NP“, teda aj „spojenej veci“ pôvodne evidovanej pod sp. zn. 5C/91/2012.

Vo veci súd nariadil pojednávanie na deň 11.09.2013 o 10.00 h, na ktoré sa nedostavili volaní zástupca žalobcu a žalovaná napriek riadne vykázanému doručeniu. Žalovaná svoju neúčast' ospravedlnila podaním zo 06.09.2013 z dôvodu kolízie a aj hospodárnosti konania a nepožiadala o odročenie pojednávania, pričom sa pridržiavala svojich doterajších vyjadrení k veci. Zástupca žalobcu svoju neúčast' ospravedlnil e-mailom doručeným súdu „na poslednú chvíľu“, konkrétne dňa 10.09.2013, po pracovnom čase o 18.32 h, ktorá žiadosť bola zaevidovaná podateľňou súdu až v deň pojednávania o 7.18 h. V uvedenej žiadosti požiadal zástupca žalobcu o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie pojednávaní. Vzápätí o cca o 8.00 h bolo e-mailom zástupcovi žalobcu oznámené, že súd jeho žiadosť o odročenie pojednávania neakceptuje, keďže ním uvádzaný dôvod v kontexte aj s časom podania takejto žiadosti nepovažuje za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania. S poukazom na uvedené potom súd s poukazom na § 101 ods. 2 O. s. p. konal a na základe vykonaného dokazovania pozostávajúceho z oboznámenia podstatného obsahu listinných dokladov založených v spise rozhodol v neprítomnosti zástupcu žalobcu a žalovanej.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca pred podaním žaloby podal na MS SR v žalobe uvádzanú písomnú žiadosť o predbežné prerokovanie uplatneného nároku podľa § 15 ods. 1 ZoZŠ a že na jej podklade nedošlo ku dňu rozhodnutia súdu či i len k čiastočnému uspokojeniu žalobcom uplatňovaného nároku na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy. Keďže už od podania žaloby do rozhodnutia súdu uplynula lehota viac ako 6 mesiacov, súd aj v záujme hospodárnosti konania nepotreboval za potrebné zisťovať, kedy konkrétne bola taká žiadosť podaná, keďže nepochybne táto bola podaná ešte pred podaním žaloby a od jej podania už uplynula 6-mesačná lehota, mohol sa už žalobca (v čase, kedy súd vo veci rozhodol) domáhať uspokojenia uplatneného nároku na súde (súd v čase vydania rozhodnutia už nemohol z predčasného uplatnenia nároku žalobcom na súde pred uplynutím 6-mesačnej lehoty vyvodzovať nejaké procesné dôsledky).

Z pripojených Er spisov súd zistil, že z exekučnej veci sp. zn. 4Er/268/2008 (EX 10001/08), ktorej sa týka vec aj pôvodne - od podania žaloby vedená pod sp. zn. 5C/86/2012, vyplýva, že súdny exekútor, u ktorého bol návrh na vykonanie exekúcie spísaný do zápisnice 29.10.2008, doručil na tunajší súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 18.11.2008. Súd v uvedenej veci vydal poverenie dňa 27.11.2008. Poverenie bolo súdu vrátené 27.01.2010 súdnym exekútorom z dôvodu vymoženía pohľadávky. Od doručenia návrhu exekútora na vydanie poverenia do rozhodnutia o tomto návrhu uplynulo 9 dní a u exekútora od spísania návrhu na vykonanie exekúcie do podania žiadosti o udelenie poverenia 20 dní.

Z exekučnej veci sp. zn. 10Er/220/2010 (EX 7976/10), ktorej sa týka vec pôvodne vedená pod sp. zn. 5C/91/2012 vyplýva, že súdny exekútor, u ktorého bol návrh na vykonanie exekúcie spísaný do zápisnice 21.06.2010, doručil na tunajší súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (až) dňa 05.08.2010. O tejto žiadosti exekučný súd rozhodol až po tom, ako si pre účely rozhodnutia o žiadosti dňa 23.08.2010 vyžiadal od Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s. spis č. SR01990/10, ktorá žiadosť bola doručená adresátovi 27.08.2010. Dňa 13.10.2010 boli doručené od adresáta súdom žiadané dokumenty v elektronickej forme, ktoré následne boli vytlačené a sú obsiahnuté v exekučnom spise na č. I. 12 až 23. Dňa 27.01.2011 súd vydal vo veci poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 06.05.2011 tunajší súd vyzval súdneho exekútora na oznámenie stavu exekučného konania. Dňa 17.08.2011 bol doručený podnet od Združenia na ochranu finančného spotrebiteľa OFS na zastavenie exekúcie, ktorý je v exekučnom spise na č. I. 47. Dňa 30.08.2011 bola doručená odpoveď súdneho exekútora založená v spise na č. I. 48 - 49, z ktorej vyplýva, že ku ňu podania tejto odpovede nebolo

nič vymožené od povinného z vymáhanej pohľadávky. Tunajší súd uznesením zo 07.08.2012 č. k. 10Er/220/2010-50 okrem iného vyhlásil exekúciu za neprípustnú a túto zastavil. Na základe odvolania oprávneného Krajský súd v Žiline uznesením z 29.11.2012 č. k. 9CoE/65/2012-77 odvolaním napadnuté uznesenie prvostupňového súdu zo 07.08.2012 potvrdil. Od doručenia návrhu exekútora na vydanie poverenia do rozhodnutia o tomto návrhu uplynulo 176 dní a u exekútora uplynulo od spisania návrhu na vykonanie exekúcie do podania žiadosti o udelenie poverenia 45 dní.

Podľa § 3 ods. 1 ZoZŠ v znení účinnom do 31.12.2010 štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. ZoZŠ vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1, 2 ZoZŠ štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1, 2 ZoZŠ uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonných rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Štát zodpovedá za škodu za súčasného splnenia týchto troch podmienok: 1) existencia škody (majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch), 2) nesprávny úradný postup orgánu štátu a 3) príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

Zákon neobsahuje vyčerpávajúcu definíciu pojmu nesprávny úradný postup. Podľa obsahu tohto pojmu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup spravidla nemožno v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. Za nesprávny úradný postup sa však podľa výslovného znenia § 9 ods. 1 ZoZŠ považuje (aj) porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

ZoZŠ nedefinuje ani pojem škody a preto je ho potrebné vykladať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka - „OZ“ (§ 25 ods. 1 ZoZŠ odkazujúci v odkaze pod čiarou pod č. 12 na uvedený zákon) ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového, predovšetkým peňažného plnenia. Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk (§ 17 ods. 1 ZoZŠ - obdobne § 442 ods. 1 OZ). Skutočná škoda predstavuje ujmu znamenajúcu zmenšenie, zničenie, stratu, zníženie, resp. iné znehodnotenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou, predstavujúcou majetkové hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu ak je to možné. Ušlý zisk predstavuje zmarený majetkový prospech - zmarené zväčšenie alebo rozmnoženie majetku poškodeného), ktorý by bolo

možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, k čomu nedošlo práve (výlučne) v dôsledku škodnej udalosti v dôsledku žalobcom vytýkaného nesprávneho úradného postupu.

Príčinná súvislosť je daná, ak je medzi nezákonným rozhodnutím a škodou vzťah príčiny a následku. Príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím je daná len vtedy, ak by škoda pri absencii nesprávneho úradného postupu nevznikla. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti, ktorá je skutkovou otázkou, treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala (skúmanie vecnej súvislosti príčiny a následku).

Jediným dôvodom, ktorým žalobca odôvodňoval nesprávnosť úradného postupu tunajšieho súdu v dotknutých exekučných konaniach bolo „nedodržanie 15-dňovej lehoty podľa § 44 ods. 2 EP“. Nesprávny úradný postup v tomto prípade mal teda predstavovať porušenie povinnosti súdu urobiť úkon v zákonom ustanovenej lehote, resp. zbytočné prietahy v konaní.

Je nepochybné, že pokiaľ ide o exekučnú vec sp. zn. 4Er/268/2008 (vec vedená pred súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 10001/08), ktorej sa týkala žaloba aj pôvodne vedená pod sp. zn. 5C/86/2012, v danej veci sú rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote vyplývajúcej z ustanovenia § 44 ods. 2 EP v znení účinnom do 31.05.2010, konkrétne v deviaty deň po doručení žiadosti súdneho exekútora (žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená 18.11.2008 a súd o nej rozhodol 27.11.2008). Dokonca exekučné konanie skončilo vymožením vymáhanej pohľadávky, keďže exekútor 27.01.2010 vrátil súdu poverenie. V tomto prípade sú tvrdenia uvádzané v žalobe úplne mimo rámec zisteného skutkového stavu, pokiaľ ide o tvrdenie, že k udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie malo dôjsť po uplynutí zákonnej lehoty (v žalobe tvrdené omeškanie o viac ako 6 mesiacov). V tomto prípade nepochybne ani len v hypotetickej rovine nemohla vzniknúť postupom exekučného súdu žalobcovi ním tvrdená ujma, keďže zo strany exekučného súdu nedošlo k žalobcom tvrdenému nesprávnemu postupu a nebol naplnený ani jeden zo zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za vzniknutú škodu.

V exekučnej veci sp. zn. 10Er/220/2010 (vec vedená pred súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 7976/2010), ktorej sa týkala vec žaloba pôvodne vedená pod sp. zn. 5C/91/2012, hoci v danom prípade súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s odstupom 176 dní (žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená 05.08.2010 a exekučný súd o nej rozhodol 27.01.2011), súd taktiež nezistil naplnenie zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za žalobcom tvrdenú škodu, resp. nemajetkovú ujmu. Uvedený časový úsek je pritom podstatne kratší (cca o polovicu) ako žalobcom tvrdená nečinnosť exekučného súdu (tvrdené omeškanie o viac ako 10 mesiacov).

Pokiaľ ide o nedodržanie zákonom stanovenej lehoty 15 dní (§ 44 ods. 2 EP v znení účinnom do 31.05.2011), súd poukazuje na to, že podľa judikatúry Ústavného súdu SR samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní (I. ÚS 16/2002).

Žalobca nepreukázal, že by ohľadne dotknutej exekučnej veci príslušný orgán (či už predseda súdu v rámci posudzovania sťažnosti účastníka konania podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. alebo Ústavný súd SR rozhodujúci o prípadnej sťažnosti niektorého z účastníkov exekučného konania) konštatoval existenciu nejakých prietahov v konaní.

Naopak z úkonov vykonaných exekučným súdom v období od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia súdu o tejto žiadosti je zrejmé, že tunajší súd si pre posúdenie žiadosti súdneho exekútora zadovážoval potrebné podklady (od vypracovania dožiadania zo strany exekučného súdu adresovaného Stálemu rozhodcovskému súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. do jeho vybavenia dožiadaným subjektom uplynulo viac ako 50 dní). Činnosť exekučného súdu osobitne vo veciach, v ktorých exekučný titul predstavuje rozhodcovský rozsudok v spotrebiteľských veciach, je náročnejšia, vyžadujúca si aj tomu zodpovedajúci časový

priestor. V exekučnom konaní je totiž súd zo zákona nielen oprávnený, ale povinný aj bez osobitného návrhu preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk vymedzených v § 45 zákona ZoRK. Už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je exekučný súd konajúci o návrhu oprávneného na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku oprávnený a povinný aj bez návrhu (ex offa) podľa § 44 ods. 2 EP skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 105/2011, uznesenie NS SR 3MCdo 11/2010, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 122/2011, rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo 1/2012 a aj rozsiahla judikatúra odvolacieho - Krajského súdu v Žiline). Z uvedených rozhodnutí (predovšetkým uznesenia NS SR č. k. 6Cdo 1/2012) vyplýva, že exekučný súd síce nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale má právo a povinnosť vyplývajúcu zo zákona (§ 44 ods. 2 EP) posúdiť, či exekučný titul vydaný v spotrebiteľskej veci nie je v rozpore so zákonom, teda či rozhodcovská zmluva, na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy totiž má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku. Taký (nevykonateľný) rozhodcovský rozsudok má účinky paktu. V dotknutej exekučnej veci sa exekučný súd musel oboznámiť s pomerne rozsiahlou dokumentáciou súvisiacou s vydaným rozhodcovským rozsudku, ktorú po tom, ako mu bola na jeho žiadosť doručená z rozhodcovského súdu, musel následne vyhodnotiť. V činnosti exekučného súdu v danej exekučnej veci nebolo zistené, že by časový priestor od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do rozhodnutia súdu o tejto žiadosti bol exekučným súdom využitý neefektívne. Nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že uvedená vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si spoluprácu s účastníkmi konania (v tomto prípade išlo o tretí subjekt), ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Nevydanie rozhodnutia v zákonom ustanovenej dobe by bolo možné automaticky považovať za nesprávny úradný postup, ak by tunajší súd bol nečinný. Pokiaľ však exekučný súd zabezpečoval podklady potrebné pre rozhodnutie o veci, ktorá povinnosť mu vznikla z ex offa povinnosti preskúmať zmluvné podmienky v exekučnom konaní, ide o také rozhodujúce okolnosti danej veci, ktoré vylučujú, aby nedodržanie lehoty na vydanie rozhodnutia bolo možné kvalifikovať ako nesprávny úradný postup.

Pokiaľ ide o žalobcom tvrdené zbytočné prietahy v konaní, súd sa v tomto smere zhoduje s právnou argumentáciou žalovanej, podľa ktorej konštatovanie prietahov v konaní nespadá do právomoci všeobecných súdov, ale len Ústavného súdu SR a predsedu všeobecného súdu v konaní o sťažnostiach podľa ust. § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Súd už uviedol, že žalobca nepreukázal a ani v žalobe neoznačil nejaké dôkazy, ktoré by preukazovali, že by prípadne orgán na to povolaný rozhodol o existencii prietahov v konaní v uvedenom exekučnom konaní, ktoré by sa navyše mali vyskytovať (vychádzajúceho zo skutkového vymedzenia uplatneného nároku v žalobe) práve v zmienenom období, t.j. do rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že ani vo veci sp. zn. 10Er/220/2010 vykonaným dokazovaním nemal súd preukázané naplnenie ani jedného zo zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za prípadne vzniknutú škodu žalobcovi, teda ani samotnú škodu (v tomto smere súd poukazuje na vyjadrenie žalovanej - jeho časť, v ktorej poukazuje na to, že žalobca nepreukázal vznik a aj výšku tvrdenej škody, s ktorým sa súd stotožňuje) a tiež to, že v žalobách, inak veľmi obsiahlych, žalobca neoznačil žiadne dôkazy, ktoré by preukázali ním tvrdenú škodu, ale predovšetkým to, že by vôbec došlo v danom konaní vo vymedzenom období k nesprávnemu úradnému postupu, pri odôvodňovaní ktorého navyše žalobca uviedol viaceré nepravdivé okolnosti, predovšetkým pokiaľ tvrdil nečinnosť exekučného súdu v ním uvádzanom období a uvádzal celkovú dĺžku konania súdu od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia súdu o tejto žiadosti). Keďže súd nemal preukázanú žalobcom tvrdenú príčinu a ani následok, ktorý táto príčina mala spôsobiť, nemôže byť daný ani ďalší nevyhnutný predpoklad pre dôvodnosť nároku na náhradu škody, a to príčinná súvislosť medzi (nepreukázaným) nesprávnym úradným postupom a (nepreukázanou) škodou. Napokon zo žaloby nevyplýva poukaz na nejaký dôkaz spôsobilý preukázať to, že by nevymoženie vymáhanej pohľadávky v exekúcii (trvajúcej vo veci sp. zn. 10Er/220/2010 od udelenia poverenia do právoplatného zastavenia exekúcie viac ako 2 roky, pričom k 10.08.2011, teda za obdobie cca 6 mesiacov od udelenia poverenia, nebolo podľa správy exekútora nič vymožené) preukázateľne

bolo v príčinnej súvislosti práve s dĺžkou konania exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a reálne nemalo iné príčiny nijako nesúvisiace s postupom exekučného súdu. Preto súd žalobu žalobcu aj pokiaľ ide o tú časť predmetu spojeného konania, ktorej sa týkala žaloba pôvodne evidovaná pod sp. zn. 5C/91/2012 ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol, teda zamietol ju popri uplatnenom nároku na náhradu škody aj v časti, pokiaľ sa žalobca domáhal priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože jej priznanie prichádza do úvahy len popri konštatovaní porušenia práva, v tomto prípade nesprávneho úradného postupu (§ 17 ods. 2 ZoZŠ) a takýto záver súd vykonaným dokazovaním nemal preukázaný.

O trovách konania súd rozhodol tak, že žalovanej ako úspešnej účastníčke, ktorej by inak za použitia § 142 ods. 1 O. s. p. prináležalo právo na náhradu účelne vynaložených nákladov súvisiacich s týmto konaním, právo na ich náhradu nepriznal, pretože žalovaná, ktorá si síce uplatnila právo na náhradu trov konania (v písomnom vyjadrení z 22.04.2013 k žalobe), žiadne konkrétne trovy nevyčíslila a z obsahu spisu nie je zrejmé, že by žalovanej v súvislosti s týmto konaním vznikli nejaké trovy v konkrétne zistiteľnej výške.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 204 ods. 1 O. s. p.), písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O. s. p.).